

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Lời nói đầu

Đây là cuốn sách nói về cuộc đời tu thiền, ghi nhận lại những chứng nghiệm và cách tháo gỡ kỹ thuật của hành giả Vô Vi như con. Làm thế nào để đạt tới mục đích giải thoát, mỗi lời thơ mỗi lời văn đều có hàm chứa mục đích để tháo gỡ. Thế nên tất cả những từ ý đều nằm gọn trong đó, trong đời sống hằng ngày hiện thực của chúng ta là có thật.

Cuốn sách "**Đường Về Thiên Quốc**" này nói rất kỹ những chứng nghiệm về tâm thức của người hành thiền Vô Vi, phải thực hành để kiểm chứng chứ con không có mượn lý thuyết mà nói ra. Đây là những lời chân thật viết ra từ trong điển kinh chứ không phải lý kinh. Điển kinh là sao, điển kinh đồng nghĩa với câu " Như thị hóa văn" của Đức Phật nói. Có nghĩa là mình thấy sao ghi vậy trong văn thơ, từ điển mà viết ra kinh kệ, thị thơ. Kêu bằng chứng nghiệm nó khác hơn lý kinh. Lý kinh là mượn lời trong giáo điều, lý điều mà nói ra. Chứ thực tế không phải lý kinh đó của mình.

Muốn giải thoát, muốn tiến tới nguồn cội, muốn trở về Thiên Quốc nơi đấng Cha Lành ngự chơ nhanh thì cần có một kỹ thuật một dũng chí đi tới để tháo gỡ. Tùy theo nhân duyên của mỗi người có quyết tâm hay không.

Tu thì cần phải có ấn chứng của Phật truyền mới là người thật tâm tu, muốn tìm hiểu một người nào có đạo hạnh hay không. Chúng ta xét qua ấn chứng cho chắc ăn, vì nhiều người đã lợi dụng đạo mà gạt những người không tu. Ấn chứng của Phật truyền là những bài điển thơ, bài kệ từ trong tâm giác ngộ mà viết ra. Những ấn chứng này là hành trang trên đường trở về Thiên Quốc. Ai tu đạt cũng phải có để chứng minh.

Sau khi đọc xong quyển sách này, ước mong sao quý vị cũng thỏa mãn được phần nào những điều khó hiểu trong Phật pháp, mà quý vị đã tìm hiểu trong nhiều năm qua. Bởi vì "*Phật pháp nan văn*" Nan văn có nghĩa là khó hiểu, vì những lời Phật nói toàn là chơn lý nó ngược lại trần gian là phàm tâm, phàm tánh, nên nói là Phật pháp nan văn. (Nan văn = Khó hiểu).

Cũng giống như câu **Sắc bất dị không, không bất dị sắc**, v.v., Sắc có nghĩa là. Chuyện có (Hữu Vi), nếu không có: **không** làm nền tảng để tu. Thì mình không hiểu Sắc (Hữu Vi) là gì.

Có **Không** theo sau để hỗ trợ cho **Sắc**. Thì mình khám phá ra. Sắc là có (Hữu Vi) là tạm.

Còn nếu mà nói đơn độc, một chiều chỉ có **KHÔNG** là chánh thì không có nghĩa lý gì cả.

Nhờ có **Sắc** nhờ có **Không**, anh mới tiến bộ. Mới thành hình hai cõi; Hữu Vi và Vô Vi.

Hữu Vi và Vô Vi, tương trợ nhau, để mà tiến hoá nền văn minh tâm linh của Phật Pháp Việt Nam khai phá.

Thế nên hai phần này tương phản, để hỗ trợ cho nhau, trong định luật tiến hóa của càn khôn. Những người thượng căn trí thức nếu nghiên cứu về Phật pháp nghe qua rồi thì mới thấm, vì đây mới chính thật là đạo tâm.

Để mình tìm hiểu ra chính mình. Hiểu biết, tại sao có Hữu Vi và tại sao có Vô Vi.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Tại sao có Thiên Đàng, tại sao có Địa ngục, tại sao có Trời Phật Chúa và con người, con thú.v.v.

Anh hiểu biết, tại sao, tại sao, tại sao, thì anh thông cả Thiên Địa Nhân. Liên lạc ba cõi. Không có còn oán trách hoá công, Ông Trời Thượng Đế, sanh ra anh. Tới đây thì anh siêu diệu lắm. Anh hiểu được Anh, rồi Anh hiểu được người, họ cũng giống y như Anh mà họ tìm chưa ra.

Thì anh mới khám phá ra phần hồn anh, siêu diệu. Anh mới hít hà, khâm phục. Anh phải dùng điển quang tu luyện mới xác nhận. Trí phàm không chứng minh nổi.

Con tu, con tìm, con nghiên cứu, trong đời sống tâm linh hằng ngày của mình. Cu ốn sách này nói ra và ghi rõ làm thế nào để tháo gỡ nội tâm, nội thức của mình để tiến tới **Phật pháp**.

Phật Pháp là sao ?

Phật là tâm từ bi của mọi người ai cũng có tâm từ bi Phật. Còn vun bồi tâm từ bi của Phật thì cần có Phương Pháp hay để vun bồi.

Pháp là một phương pháp của Trời Phật ban xuống cho mọi giáo phái, cho mọi thời kỳ để phù hợp với hiện tại mà tìm lại tự tánh mình đã có tâm Phật, tâm Chúa. Tùy theo pháp môn mình theo, tiến nhanh hay là chậm đó thôi. Học cái gì cũng phải có phương pháp chánh.

Phương Pháp chánh do **người chơn đạo hành**, tìm ra.

Quyển sách này nói ra sự thật của tâm linh và sự giác ngộ chiều sâu của đạo tâm, tác giả phải đi trong thực hành những gì Đức Phật và Đức Chúa nói. Chứ tác giả không có học lý thuyết suông. Lý thuyết suông có nghĩa là mình mượn văn tự của Phật của Chúa mà tạo dựng ra cho mình.

Những chứng ngộ trong sách là do **căn bản thực hành** những điều chơn lý của Phật dạy. Thế nên không có dối gạt ai được. Người nào thực hành thành tâm thì sẽ hiểu.

Ước mong sao quý vị hành theo Pháp lý Vô Vi khoa học huyền bí Phật pháp Việt nam và sẽ cũng đạt được như trên, với tấm lòng chơn thật.

Kỹ thuật tháo gỡ đều nằm gọn trong cuốn sách này.

Đọc tới đâu, áp dụng tới đó thì sẽ thấy, siêu diệu ngay chỗ nào. Thực hay Giã, rồi tu.

Tác giả kính bút
Lê Thành Lợi

Đan Mạch, ngày 06-05-2003

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

KÍNH TRÌNH

**Vào xem thế giới vô hình
Để coi thiên hạ luận bàn nghìn năm
Xa xưa cho đến bây giờ
Ít người đã thấu huyền vi Phật Trời**

Ở đời hiểm có ai nghĩ rằng mình sẽ tu.

Tu được gì? Bởi vì, mình thấy trước mắt có vị nào quảng cáo tu, tu sẽ được nhiều điều lợi cho phần hồn về sau, sẽ đạt tới Niết Bàn hoặc Thiên Đàng hạnh phúc. Ít có ai dám nói tới, hai cảnh thực này đã có, không có dám nói là tại mình tu mà thiếu khả năng, nên nói một cách rất u ơ.

Còn con đường tương lai dẫn đến Thiên Đàng Niết Bàn là con đường rất ngoạn mục mà người tu đã hành, đã khổ dẫn thân vào nên họ nói tu là cõi phúc.

Trước mắt mình chứng kiến người tu, tu nhiều kiểu tu khác nhau, nói khác nhau nên họ nghi ngờ mà không dám tu. Tu gì đâu mà cái gì cũng sợ, cái gì cũng cứ, thét rồi cái ý lực cái sức mạnh cái dũng chí của người tu nó giảm luôn, thì đâu có đem cái thanh khí của người tu đạt đạo mà nói tu là hạnh phúc, tu là giác ngộ, tu là giải thoát.

Còn chúng con tu, không có sợ cái gì hết, không có cứ cái gì hết. Cái gì cũng phải đương đầu, cái gì cũng phải thử qua mới thật sự là người tu. Có như vậy thì mình mới trải qua nhiều trạng thái và chứng nhận sự tu là cần thiết. Mình biết cái nào hư, cái nào không hư.

Chứ không phải tu là cứ kiêng, sợ sệt. Nhiều người sợ quá rồi đem cái hình thức oai nghiêm long trọng mà hù, khiến cho một số người muốn tìm hiểu sự tu hành ra sao, mà thấy nặng nề cái hình thức mà người ta thấy con đường tu, sao mà chán thiết.

Riết rồi mình cũng không có hiểu mấy vị này làm cái trò gì mờ mờ đây. Tại sao mình phải cho là mờ mờ, là cứ vọng tưởng và cầu xin. Cầu xin mấy ngàn năm rồi mà có được cái gì đâu.

Bởi vì mấy vị mình sư mình đã gặp đang trên con đường tu, mà tu theo kiểu hình thức van xin, khiến cho khoa học vật chất họ không có hứng thú nghe những điều van xin vô vọng.

Những vị mình sư đó chưa có đạt thì làm sao mà nói chuyện khoa học huyền bí, khoa học tâm linh cho nó hấp dẫn trên đường tu cho mình nghe mình khoái. Những chuyện hấp dẫn đó là những chuyện huyền bí của khoa học tâm linh mà ít có ai hiểu thấu. Mà các đấng chí tôn đã vạch ra và chỉ giáo như là Đức Phật Thích Ca và Đức Chúa Giêsu.

Không những riêng hai vị đó mà biết bao nhiêu người đã khai ngộ câu chuyện huyền bí trên có thực. Thiên Đàng, Nhơn Gian và Địa Ngục.

Mà mắt phàm thì không sao với tới, luận đi xét lại cả nghìn năm rồi mà chỉ có đứng bên lề đường. Người phàm muốn biết chuyện huyền bí thì phải đi vào thực hành thì mới chứng. Chứ không thể nào dùng lý thuyết chứng. Tại sao phải đi vào thực hành, vì đi vào thực hành thì

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

---

mình mới có khả năng kiểm chứng được những người thành đạo họ đã tường thuật căn kể cái giới huyền vi cho mình nghe, mình hiểu. Có thực hành thì mình mới biết mình đã ăn hoặc nếm một thứ đồ ăn nào rồi, ăn vào rồi thì mình mới kiểm chứng được người nào tu giả người nào tu thiệt.

Chớ đứng bên lề đường mà lý luận thì lý luận sai. Bởi vì mình chưa có nếm mà, thì làm sao mình biết được cảnh huyền vi mà người ta thuật, người ta tả. Mà ngồi ở đó phê này phê kia.

Thoạt tiên, con cũng là người như Cô Bác. Con nghĩ, con đường tu là một con đường cũng tầm thường thôi, không có gì đáng kể.

Tại sao vậy! Bởi vì chung quanh tôi những vị xưng là bậc cao siêu hạnh đức mà tôi đã từng thấy ngoài đời, họ không có cái gì hấp dẫn ngoạn mục của người Chơn tu. Khiến con đường tu của họ không có gì ảnh hưởng đến tôi qua các hành động tầm thường của các vị đó mà tôi thấy.

Họ không có cái bản lãnh gì thu hút qua những điều mờ ảo, mà tôi đã thấy mỗi ngày trên hình ảnh tv, báo chí. Họ không có nêu cao được tính chất đặc thù của tôn giáo, hoặc họ có nói. Nhưng mà đi ngược lại lời đặc thù của tôn giáo, như là những hành động dâm ô, tham lam thụt két của giáo đạo đầy dẫy ở ngoài đời. Họ không có đem lại được nhịp sống của tâm linh, trên con đường tu cho tôi và các bạn thấy được cái sức hào hùng sống động của người Chơn tu. Thì làm sao tôi và các bạn dám dẫn thân vào.

Họ không có khả năng khám phá ra cái cõi huyền vi, rất sống động và ngoạn mục mà các vị thành đạo họ đã tường thuật lại rõ ràng. Trong đó là thiên đường vạn cảnh. Nếu mà mình khám phá ra như những vị đi trước họ đã chỉ, thì con đường tu thật là một con đường lý tưởng, một con đường đầy hứa hẹn tương lai. Đây sức sống của nhơn sinh mà người ta hằng mơ ước. Con đường đó được gọi là con đường trở về nguồn cội, trở về Thiên Quốc. Mời các bạn bước vào thế giới thanh nhẹ, nơi đó mọi người vui vẻ chào đón chúng ta.

Kính bái
Lê Thành Lợi

Đan Mạch, ngày 13-06-2001